

SPÍME V KNIHOVNĚ

Rok utekl jako voda a nás čekal druhý ročník akce „Spíme v knihovně“. Žili jsme ním už čtrnáct dnů dopředu a všichni jsme se těšili jako malé děti....moc. Starosti o počasí jsme si nepřipouštěli, protože počasí v květnu bylo až dosud pěkné a teplé.

V knihovně jsme se sešli v sobotu 5. května. Zajela jsem do Zábřeha pro pana Václavského, Mičkinikwu, vedoucího skautského oddílu Šavani. Když jsme něco po 18. hodině dojeli, u mříže už čekali první netrpěliví účastníci. Chápala jsem je, vždyť obsadit si nejlepší místo na spaní pod stolem je to nejdůležitější. Brzy se začaly trousit ostatní děti. Přišli i rodiče, kteří nám donesli buchy a pohovořili s panem Václavským ohledně přihlášek na letní skautský tábor, kterého se zúčastní i děti ze Zvole. Brzy nás bylo 32, třicet dětí a my dva dospělí.

Večerní program začal ve 20 hodin a připravil nám ho Mičkinikwa. Od první chvíle děti zaujal. Program zahájil bubnováním na bubínek a pokřikem, kterým Šavani uvádějí svoje slavnostní sněmy. Potom nám vyprávěl legendu kmene Čejenů o dívce a jejích sedmi bratrech, kteří vystoupili na oblohu jako Severka a hvězdy Velkého vozu. Po rozdělení dětí do skupin následoval test znalostí ze života indiánů a hledání kartiček s názvy zvířat a rostlin, které ukryl mezi knížky v knihovně. Při soutěži obratnosti Mičkinikwa roztočil „krinolínu“ a děti měly za úkol laso podlézt, vzít peníz a zase se bez dotyku lasa vrátit. Největší úspěch měla hra na upíry. Když mi ji Mičkinikwa dopředu vysvětloval, měla jsem obavy, zda ji menší děti porozumí. Pochopili ji všichni a hráli s obrovským křikem a nadšením. Ze všech stran se ozývalo: „Mičkinikwo, já chci být upír...“

Ještě jsme ani neskončili s programem, když pro nás přišel Jirka Kochwasser, který měl za úkol doprovodit nás do

základního tábora stezky odvahy. Posilnili jsme se buchtami od maminek a vyrazili. Ale ouha... venku byla bouřka a pršelo. Ukázaly se první nedostatky ve vybavení naší expedice. Letní slunečné počasí nás naladilo bezstarostně, takže si skoro nikdo nepřibalil do batůžku pláštěnku a pořádné boty. Poučení pro příště!!

Děšť byl tak silný, že jsme se na chvíli schovali k Léharům pod střechu. Naštěstí nepršelo dlouho a mohli jsme pokračovat v cestě. Za bývalou cihelnou jsme potkali pana Velcla, který nám šel naproti. Spolu s ním jsme se přesunuli ke studánce, kde začínala stezka odvahy. Napřed šly menší děti. Ti odvážní sami, ti bázlivější po dvojicích. Celkově měly kuráž na rozdíl od některých větších děvčat, která se dokonce vrátila. V závěru stezky odvahy čekal děti ještě test s knihovnickými vědomostmi. A potom už oheň, špekáčky a kofola...Při návratu nám pan Velcl rozsvítil a pustil do tmy lampiony. Stejně jako vloni jsme si všichni něco přáli a určitě se nám to splní.

Po návratu do knihovny jsme se uložili ke spánku a opět jako vloni někteří jedinci nespali až do rána. Ráno jsme se sbalili, dali na svoje místo nábytek a rozešli se domů dospat tu náročnou noc. Myslím, že všem se akce líbila a splnila jejich očekávání.

Chtěla bych poděkovat Mičkinikwovi za to, že se nám tak věnoval. Hasičům za jejich opět perfektní stezku odvahy. Paní Najmanové, Jarošové a Opravilové za výborné buchty. Veliký dík patří paní Augustinové za to, že po nás uklidila. Snažili jsme se o čistotu, co jsme mohli, ale 32 lidí je 32 lidí. Vedení obce děkujeme za zapůjčení prostor.

V
Špačková
Za knihovnu Věra Špačková
Ve Zvoli 12.5.2012